

Folkethingets Forhandlinger. (1889)

817

6. Nov. 1889: 1. Beh. af Lov, om det offentlige Fattigvæsen.

gjøres Forskel mellem, om en Person anses med Straf som for en Forfeelse mod Fattigdisciplinen, eller om han skal udstaa Straf ifølge en Dom, afsagt af en Politiret eller en Domstol. Det hedder nemlig i § 33 saaledes: „Udgifterne ved Tvangsarbeidsstraffens Fuldbbrudelse udredes som Delikventomkostninger, undtagen naar Straffen er paalagt i Henhold til § 40 i hvilket Tilfælde Udgifterne bæres af vedkommende Kommune.“ Heraf vil altsaa Følgen blive, at naar en Person, som hører hjemme under Fattigvæsenet, kommer paa en Fattiganstalt og løber sin Vej derfra uden at faa Polititilhold, er det Fattigvæsenets Bestyrelse, som besørger ham straffet, og saa bæres Omkostningerne ved at sætte ham i Straffeanstalt ogsaa af Kommunekassen. Hvis han derimod tiltales ved en Politiret og kommer i en Straffeanstalt for lignende Forhold, saa skulle Omkostningerne bæres som Delikventomkostninger. Jeg vilde for mit Vedkommende sætte overmaade megen Pris paa, om det paa en eller anden Maade, det være sig ved Tilførelse til §§ 32 eller 33 eller § 56, blev gjort klart, at Meningen er, at disse Personer, som have udstaaet Straf og komme paa Fattigvæsenet, gaa ind under Fattigvæsenets disciplinære Straffemyndighed. Personer siges at gøre sig skyldige i egentligt Væggjængeri, naar de strejfe arbejdsløse omkring uden at have eller søge Erhverv. Det er naturligt, at man attrapperer disse Personer og behandler dem som Væggjængere. Det er derimod umadelig haardt, at man attrapperer en Person, som har Lust til at spadere Søndag Eftermiddag uden Tilladelse, attrapperer ham Søndag Aften eller Mandag Morgen; og naar saa Politimesteren er nidkjær, saa sættes han i Fængsel. Der sidder han vel et halvt Aar, og dømmes, saa ved Høiesteret til at sættes i en Arbejdsanstalt i 180 Dage, og saa skal dermed følge Salær- og Arrestomkostninger. Det er, tror jeg, ikke blot naturligt at betragte disse Forfeelser som disciplinære Forfeelser, men jeg tror ogsaa, at det vilde være saare heldigt, om Straffen for det Slags Forfeelser kunde komme hurtigst muligt efter Forfeelsen. Det har den paagjældende bedt af, og det virker ogsaa bedt for Exemples Skyld. Naar et Fattiglem har gjort sig skyldig i et saadant Brud paa Disciplinen og bliver grebet, bliver

han rebet ud af Tvangsarbejdsanstalten og sat i Baretætsarrest. Men naar saa efter Maanedes, ja maaske efter Aar, Sagen er afgjort ved Høiesteret, og han er bleven idømt Straf, er der ingen af hans Kammerater i Tvangsarbejdsanstalten, som lægger Mærke dertil eller tænker videre derpaa. Men naar den paagjældende som har gjort sig skyldig i den Forfeelse at gaa bort fra Tvangsarbejdsanstalten uden Tilladelse, strax bliver grebet og ført tilbage, alt i Løbet af, om ikke Timer, saa dog saa Dage, saa tror jeg ogsaa, det vil virke bedt, og man statuerer paa den Maade et mere afskrækkende Exempel for de Vedkommende. Jeg skal iøvrigt, da jeg berører denne § 40, tillade mig at gøre den Bemærkning, med Hensyn til Affattelsesmaaden — jeg har jo iøvrigt udtalt min Aerkjendelse for denne — at jeg tror, det vil være rigtig, i alle saadanne Løve, som ere bestemte til at anvendes i det praktiske Liv, saavidt muligt at undgaa Henviisninger til andre Lovbestemmelser, hvor det er muligt med saa Ord, at giengive Indholdet af disse. Der staar i Lovforslagets § 40, første Stykke i Slutningen: „Skulde der i det enkelte Tilfælde ikke havees Plads i vedkommende Tvangsarbejdsanstalt, bliver Straffen at forvandle til Fængsel, paa Bånd og Brød, efter det i Lov af 3die Marts 1860 § 1 bestemte Forhold.“ Her vilde det være ulige simplet at sige: „Saa og saa lang Tid.“ Det vilde være lettere for de Folk, som skulle amende den. Nu falder jeg mit Blik paa den følgende Paragraf; det er Noget, som ikke staar i Forbindelse med Væggjængeri, men det er kun en anden lille Ting, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa. Der staar i § 41, tredje Stykke: „Udvijs en gejstlig eller verdslig Embedsmand Forømmelse eller Skødesløshed med Hensyn til Sagttagelsen af foranstjorte Regler, anses han af vedkommende Minister med en Bøde af indtil 400 Kr., der i Kjøbenhavn tilfalder Fattigvæsenet og udenfor Kjøbenhavn „de Fattiges Kasse.“ Jeg antager, at det er Meningen, at denne Ministerens Afgjørelse skal være inappellabel. Det er ulykkelig sagt her i en senere Paragraf, at Sidenrigsministerens Afgjørelse ikke kan indanses for Domstolene, men jeg antager, det er Meningen, ogsaa her, at det skal afgjøres endelig af den paagjældende Minister, Kultus-